

mærkere registrering, og systemet med udveksling af erklæringer ses ikke at give fordele, der står i rimeligt forhold til de ulemper, som systemet og den nuværende praksis har medført.

Til bekæmpelse af disse ulemper anses klasseregistreringssystemet for velegnet, men det forudsættes naturligvis herved, at afgiftsreglerne ved klasseregistreringssystemets indførelse afpasses således, at det bliver en virkelig spore for anmelderne til at begrænse deres varefortegnelser til de varearter eller vareklasser, for hvilke de har en rimelig interesse i at søge varemærkebeskyttelse.

Om visse spørgsmål i forbindelse med klasseregistreringssystemets gennemførelse vil foreningen gerne udtale sig yderligere i bilag, der senere skal blive indleveret.

Når foreningen tiltræder lovforslagets indførelse af *frelæggelsesinstituttet*, hænger det sammen med, at man herved mener at kunne opnå en på mere omfattende materiale baseret prøvelse af de indkomne varemærkeanmeldelser, således at de registrerede mærker i praksis bedre og sikrere kan påberåbes af indehaverne.

Ved indførelse af *frelæggelsesinstituttet* menes også, at man i alt væsentlig bør kunne undgå den „høring“, som varemærkemyndighederne nu ikke sjældent foretager under behandlingen af varemærkeanmeldelser.

Foreningen mener, at alene de to nævnte hovedpunkter i lovforslaget, klasseregistreringssystemet og *frelæggelsesinstituttet*, vil bevirke, at man får en væsentlig bedre retsorden med hensyn til varemærker i Danmark, end man har i øjeblikket, men foreningen tiltræder også de andre forbedringer, som lovforslaget medfører, og som er udførlig omtalte i kommissionsbetænkningen.

I betragtning af den udførlige kommissionsbetænkning skal foreningen — også under hensyn til den korte tid til denne udtalelse — afstå fra en fuldstændig gennemgang af lovforslaget. Foreningen lægger herved også det synspunkt til grund, at det er vigtigere nu hurtigt at få gennemført

lovudkastet end at prøve en yderligere drøftelse af visse af dettes bestemmelser, om hvilke der kunne være meningsforskelle.

Foreningen skal dog på enkelte punkter fremføre nogle betragtninger, der i givet fald kan føre til ændring af lovforslaget, enten i Handelsministeriet eller under en udvalgsbehandling i folketetinget. Foreningen har herved i det væsentlige holdt sig til sådanne punkter, hvor specielt patentagentmæssige erfaringer tør siges at gøre sig gældende.

En formentlig fejl (hidrørende fra kommissionsudkastet), der antagelig let bør kunne ændres, findes i *overgangsreglen* i lovforslagets § 47, stk. 2, hvor der tales om varemærker, som er registreret i medfør af „ovennævnte lov“, hvorved sigtes til varemærkeloven af 1936 med senere ændringer. Imidlertid bør der det pågældende sted i § 47, stk. 2 sigtes til alle tidligere registrerede varemærker, hvad enten de er registrerede efter 1936-loven eller efter endnu tidligere lovgivning. Den pågældende passus i § 47, stk. 2, bør derfor formentlig ændres til: „... varemærker, som er registreret i medfør af hidtidig lovgivning, ...“.

Et yderligere overgangsspørgsmål, som har fremkaldt drøftelse i Patentagentforeningen, er, hvorledes fornyelse af registrerede varemærker skal — henholdsvis kan — ske, når de pågældende mærkers registreringsperiode udløber i det første halve år efter den nye lovs ikrafttræden.

Efter de hidtidige regler, senest Handelsministeriets bekendtgørelse nr. 36 af 4. marts 1953 § 12, kan mærker fornyes i de sidste 6 måneder inden registreringsperiodens udløb. Det vil altså sige, at mærker af den nævnte art vil kunne fornyes dels efter den gamle lov og dels efter den nye lov. Valget tilkommer varemærkeindehaveren, og valget udløses på den måde, at begæringen om fornyelse indleveres henholdsvis inden eller efter, at den nye lov er trådt i kraft.

For det specielle tilfælde at begæringen om fornyelse blot er *indkommet* inden den nye lov er trådt i kraft, men selve fornyelsen ikke foretaget inden dette tidspunkt, må der vel i øvrigt tilkomme varemærkeinde-